

De Vlucht - door Lana van Sloten

Middag 13 juni 2014

'Ik herken Marc gewoon niet meer.'

Meteen nadat ik deze woorden uitspuw, voel ik Marcs gepijnigde blik. Wij weten allebei hoe lang ik dit gevoel diep in mij verstoppt heb en niet heb durven uitspreken. Maar nu hou ik het niet meer. Onze therapeute Saskia, een oprechte vrouw die ik ondanks haar goede bedoelingen niet kan uitstaan, zoekt mijn blik.

'En wat is er dan zo aan hem veranderd Eva?'

Ik haat het wanneer ze zo nadrukkelijk mijn naam uitspreekt na elke vraag die ze me stelt. Alsof ik anders geen antwoord zou geven? De moed zakt me in de schoenen. Maar het is nu of nooit, dus gooi ik alles eruit.

'Marc en ik waren als Bonnie en Clyde. Partners in crime, zoals dat heet. Ik voelde me bij hem zo ontzettend veilig, hij gaf me het gevoel alsof we de hele wereld samen aan konden. Hij heeft mij zes jaar geleden letterlijk veroverd uit de armen van Alex, de jongen waarmee ik toen datete. Ik was zo onder de indruk van zijn krachtige uitstraling en wist eigenlijk meteen dat hij degene was waar ik heel gelukkig mee ging worden. Iemand waarmee je altijd kan blijven lachen, iemand die mij altijd zou beschermen. Dat straalde Marc uit. Maar die man is weg.'

De zinnen die ik uitspreek voelen voor Marc als scherpe dolken die zijn lichaam binnen boren, dat kan niet anders.

'Na het overlijden van zijn vader was Marc verschrikkelijk down, wat ik natuurlijk begreep. Ze zijn altijd ontzettend close geweest. Maar toen ik zwanger werd van Teddy, dacht ik dat de komst van ons kindje de verlossing zou brengen, voor ons beiden. Hij zou niet meer dagenlang huilen en ik zou gewoon weer mijn normale leven kunnen oppakken. Ik blijf namelijk altijd thuis, begrijp je wel? Mijn hele leven draait om hem, om het verzorgen van mijn eigen vent! Ik mis mijn vriendinnen en mijn vrije tijd zo vreselijk erg, maar voel me hier tegelijkertijd ook schuldig over. Teddy zou ons weer lijmen.'

Ineens bekruipt het eigenaardige gevoel me dat Teddy vier keer per week op een kinderdagverblijf zit en ik vraag me af of ze ons mist. Ik mis haar in ieder geval vreselijk. Maar het is onze enige optie, Marc werkt niet dus moet ik al het geld binnenharken. En vier dagen Teddy verzorgen, kan Marc niet.

'Maar dit was niet het geval Eva?' vraagt Saskia me met haar zachte ogen.

'Nee, niet dus.'

Na een half uur lopen we de spreekkamer uit en ik kijk naar Marc. Hij ziet er volstrekt verslagen uit. Ik zoek naar woorden, wil iets aardigs tegen hem zeggen, maar het lukt me niet.

'Ik moet meteen weer door naar kantoor, lukt het je om alleen thuis te komen?' Er komt geen antwoord. 'Kom maar, ik zet je wel even af dan.'

Ik loop met flinke passen naar mijn zwarte MINI Cooper. God, wat ben ik blij geweest toen Marc dat autootje voor me kocht. Ik was zo trots op hem, hij deed het zo goed op z'n werk. De ene promotie na de andere, heel zijn leven was een succes. Het kon gewoon niet op. Tot twee jaar geleden. Nu staat dit autootje symbool voor het leven dat we vroeger hadden en kan ik het bijna niet meer aanzien.

Zwijgend rijden we de laan uit richting snelweg. Ons huis ligt redelijk op de route, dus ik ben

maar tien minuten kwijt. Als we voor ons huis stilstaan, kijkt Marc me indringend aan.

‘Ga thuis maar even iets ontspannends doen,’ zeg ik tegen beter weten in, ‘ik ben met een paar uurtjes weer thuis.’

Marc heeft de hele rit niets gezegd en houdt deze trend vast. Hij stapt uit en loopt naar de voordeur. Ik moet de neiging om naar hem toe te rennen en hem te knuffelen onderdrukken. Soms heb ik dat, alsof mijn hersenen deze pijnlijke situatie willen vergeten en op een reset-knop drukken. Maar al snel overvalt een gevoel van schaamte en vervreemding me weer, en ik beseft in welke shit ik terecht ben gekomen. Dus rij ik weg. Bestond er maar zo’n reset-knop, dan had ik die al veel eerder gebruikt. Voordat ik zwanger werd van Teddy. Haar komst is mede mogelijk gemaakt door mijn naïeve blindheid. Een kind hoort niet op die manier geboren te worden.

‘Ik herken Marc gewoon niet meer.’

Eindelijk zegt ze het. Ik wist dat deze dag ooit zou komen, maar hoe voorbereid ik ook was, haar woorden doen me genadeloos veel pijn. Zonder die antidepressiva die ze me tegenwoordig geven zou ik jankend op de grond gaan liggen, maar ik verroer me niet. Alleen m’n ogen spreken de waarheid. Het was haar idee geweest om naar een relatietherapeut te gaan. Typisch iets voor haar om er een ander bij te halen. Maar goed, ik ben het probleem, dus moet ik wel. Ze begint over onze eerste ontmoeting. Alex, haha. Wat een balletje was dat. Het heeft me toen geen minuut gekost om Eva voor me te winnen. Ik zag het meteen toen ik haar zag staan, ze was niet gelukkig met die gast. Ze wilde een echte man, en dat was ik. Ik hield meteen verschrikkelijk veel van haar. Ik kijk naar haar terwijl ze vertelt over het overlijden van mijn vader, en ik word steenkoud. Mijn vader en ik, wij hebben veel meegemaakt. Hoe erg ik hem mis, is niet te omschrijven. Eva’s zwangerschap kwam voor mij veel te vroeg. Ik rouwde zelf nog om mijn vader, hoe kon ik in godsnaam zelf een goede vader zijn? Iedere keer als ik in Teddy’s ogen kijk, voel ik schuld. Haar lieve gezichtje en kleine handjes zouden me een gelukkig gevoel moeten geven. Maar ik kan het niet opbrengen. Het is te confronterend. Teddy kon ons niet lijmen, dat wist ik vanaf haar geboortedag al.

Ze probeert me te lozen, ik voel het gewoon. Maar toch stelt ze voor om me thuis af te zetten, dat valt nog mee. Ik besluit om geen woord tegen haar te zeggen. Alles wat ik zeg, maakt het toch alleen maar erger. Als we in onze straat aankomen en ik ons huis zie, voel ik me weer melancholisch. We zijn hier zo gelukkig geweest. Dit huis heb ik voor ons uitgezocht. De ligging is perfect, we hebben altijd zon. Een eigen parkeergarage was voor Eva een must, ze wilde haar gloednieuwe mini cooper niet zomaar op straat zetten. Ik voelde me altijd gevleid als ze zo blij was met de cadeaus die ik voor haar kocht. Het huis heeft vijf slaapkamers, dit kwam goed uit omdat we van plan waren om later een groot gezin te stichten. Toen gaf dat grote huis mij een gevoel van vrijheid en telkens als ik er doorheen liep zag ik onze prachtige toekomst voor me. Als ik er nu doorheen loop, voel ik me eenzaam en verloren in de enorme ruimte. Terwijl ik naar de voordeur loop en Eva zie weggrijden, herinner ik me iets dat Saskia in een van onze vorige individuele sessies tegen me heeft gezegd. Ik neem me voor om Teddy zelf van het kinderdagverblijf op te halen om Eva te verrassen. Misschien ontdooit ze dan eens.

Avond 13 juni 2014

Ik trek de deur achter me dicht. Het warme gevoel dat ik net even kende in John’s armen,

ebt meteen weer weg. Onmiddellijk denk ik aan Marc. Ik mis ons. Ik wil ons terug. Maar ik geloof er niet meer in. Dit voortdurende gevecht met mezelf is vermoeiend en grijpt me plotseling zo aan, dat ik er bijna van flauwval. Ik hou mezelf maar net staande tegen de deurpost. Opeens zwaait de deur weer open. John schrikt blijkbaar van mijn witte gezicht.

‘Schat, gaat het wel met je? Jezus je ziet er niet uit joh, ga even zitten.’

‘Nee, nee. Ik moet echt gaan nu. Het kinderdagverblijf gaat zo dicht.’

‘Je gaat zo niet rijden hoor, je bent lijkbaleek! Wat heb je ineens?’

Hij moest eens weten wat er allemaal door mijn hoofd spookt.

‘Het gaat echt wel, geloof me. Ik moet gaan.’ Ik kus hem nog een keer en loop weg, met knikkende knieën en een tollend hoofd. Dit moet ophouden. Dit wordt nog eens mijn dood.

‘Hi Eva!’ zegt de peuterleidster met haar hysterisch hoge stem. ‘Wat doe jij nou hier? Marc heeft Teddy een uur geleden al opgehaald joh. Wat een leuke man heb je trouwens, echt een lekker ding.’ Ze lacht er puberaal bij.

‘Dank je.’ Ik draai me snel weer om naar de parkeerplaats. Ik plof achter het stuur en blijf even stil zitten. Wat bezielt Marc ineens? Zomaar Teddy ophalen zonder mij even op de hoogte te brengen. En hoe heeft hij haar überhaupt opgehaald, zijn auto heeft hij niet meer en lopend is het een flink stuk.

Ik race naar huis en negeer twee rode stoplichten. Het begint te regenen en het harde getik op mijn ruit maakt me opgefokt. Als ik onze straat inrij neem ik nauwelijks de moeite om uit te wijken voor de buurvrouw, die haar container van de weg aftrekt. Ze kijkt me met een boze blik aan.

‘Ja, ja, ga toch aan de kant mens!’ schreeuw ik vanachter mijn stuur naar haar. Ze hoort me niet. Ik parkeer mijn auto in de garage en probeer een beetje af te koelen. Lopend naar de voordeur hoor ik het vrolijke gekraai van Teddy en Marc die vliegtuiggeluiden maakt. Ik weet niet wat ik hoor. Als ik de deur open doe, stopt Marc met het voeren van Teddy en kijkt me vol verwachting aan.

‘He schat, lekker gewerkt? Ik dacht ik haal Teddy een keertje zelf op. Voor jou ook wat makkelijker, toch? Kijk hoe lekker ze dit vindt.’

Ik kijk naar Teddy’s besmeurde gezicht.

‘Haar hele gezicht zit onder de saus, dat zie je toch wel? De snoetenpoetsers staan daar in de kast.’ Ik wijs naar de bovenste keukenkast. Marc’s verwachtingsvolle blik maakt plaats voor een beteuterd gezicht. Wat had hij dan verwacht, dat ik meteen ging applaudisseren?

‘Maar erg fijn ja, bedankt. Hoe heb je dat eigenlijk gedaan? Toch niet lopend?’

‘Nee, ik heb de bus genomen.’ Hij is duidelijk teleurgesteld door mijn kille reactie.

‘Knap van je lieverd, dat was vast moeilijk voor je.’ Ik probeer met al mijn kracht bewonderend te klinken. Ik loop naar Teddy en neem haar in m’n armen.

‘Je bent zo’n knappe meid he, Teddybeertje van me.’ Ik draai haar in de rondte en schenk Teddy de liefkozendheid die Marc zo van mij verlangt. ‘Ik ga deze viezerik eens even lekker in bad doen.’ Ik loop weg met onze dochter in mijn armen en laat Marc alleen achter in de kamer.

Ik heb het gedaan. Helemaal alleen naar het kinderdagverblijf en terug. Wat een overwinning. De mensen op straat keken me aan alsof ik een alien was. Ik ben tenslotte al in geen maanden in het winkelcentrum geweest. Maar ik moest het gewoon doen. Die meid van het kinderdagverblijf herkende me niet eens meer.

‘Wie bent u?’, vroeg ze. Maar toen Teddy me zag en vrolijk lachend naar me toe kroop, hoefde ik me niet meer te identificeren. Het was duidelijk dat deze schattige dreumes bij mij

hoorde, ook al stak haar vrolijkheid nogal af bij mijn gespannen gelaat.

'Dag lieve, kleine Teddy, tot morgen schatje!', riep de meid ons nog na.

Trots stap ik naar buiten en kijk om me heen. Het donker nadert al een beetje en dus moet ik snel zijn. Tot nu toe is dit experiment goed verlopen maar ik moet mezelf niet teveel uitdagen.

'Mag ik u vragen welke bus bij halte Vogellaan stopt?', vraag ik angstig aan een willekeurige voorbijganger. Ik praat met een vreemde, wauw. Ik maak echt vooruitgang. De man vertelt me waar ik moet zijn en binnen een kwartier ben ik thuis. Ik zet Teddy in haar kinderstoel en haast me naar de badkamer. Snel plens ik wat koud water in mijn gezicht. Nu moet ik doorzetten. Ik ga aan Eva laten zien dat die man van zes jaar geleden er nog steeds is. Ik hoor Teddy huilen. Meteen schiet er een gevoel van paniek door me heen. Heeft ze pijn? Is de kinderstoel omgevallen? De gekste gedachten suizen door m'n kop. En dan komt de meest banale en meest logische gedachte bij me op. Heeft ze honger? Ja, natuurlijk. Wat ben ik toch een lul. Ik kijk op de klok, kwart over zes. Eva had allang thuis kunnen zijn van haar werk. Ik besluit om alvast wat eten voor Teddy te maken en daarna samen met Eva eten te bestellen. Een avondje samen op de bank, sushi eten, knuffelen en misschien wel vrijen, zou dat kunnen vanavond? Ik voel me ineens weer heel klein. Nee, ik moet het rustig aan doen. Langzaam Eva weer voor me winnen, zoals Saskia dat zegt. Terwijl ik Teddy voer zoals mijn vader dat vroeger ook bij mij deed, komt Eva binnen. Hoe langer ze binnen is, hoe slechter ik me voel. Elk woord dat ze zegt dondert als de bliksem door mijn lichaam. De kracht die ik net voelde is verdwenen en de moed zakt me zoals elke avond weer in de schoenen.

Middag 20 juni 2014

'Marc probeert echt zijn best te doen, maar het enige wat ik voel is vervreemding. Van hem en van ons leven samen. Ik voel het gewoon niet meer.'

Ik kijk naar buiten en zie een man en een vrouw innig zoenend afscheid van elkaar nemen. Zo waren Marc en ik vroeger ook. Nee, we zoenden zelfs nog inniger. Met passie. We deden alles met passie.

'Ik lijk wel verdoofd te zijn door de afgelopen jaren. Ik wil wel vreugde voelen als hij stappen maakt maar dat doe ik niet. Laatst had hij Teddy opgehaald van het kinderdagverblijf en ik wilde niets liever dan trots op hem zijn maar...'

'Ze bleef ijskoud.' Marc valt me in de rede. 'Ik zie dat het haar enorm veel moeite kost om iets aardigs tegen me te zeggen. Het lijkt wel alsof ze van me walgt.'

'Walg je van Marc, Eva?' vraagt Saskia, terwijl ze probeert haar medelijden te verbloemen. Durf ik hier echt antwoord op te geven? Het is al heel lang geleden dat ik me aangetrokken voelde tot mijn man. Mijn eigen man verdomme. We hadden een geweldig seksleven maar daar is niks meer van over.

'Ik weet het niet.' Antwoord ik laf.

Marc slaat zijn ogen neer. Saskia neem het woord.

'Een gevoel van walging is niet geheel abnormaal in dit soort situaties. Marc en jij hebben nu eenmaal veel meegemaakt en deze gebeurtenissen hebben een spoor van vernieling bij jullie beiden achtergelaten. Marc maakt in mijn ogen voor het eerst progressie en daarvoor verdient hij zeker een compliment.'

Ik zie dat ze Marc een knipoog geeft.

'Maar jij ziet hem nog steeds als een soort mislukking. Zeg ik dat goed Eva?'
Ze slaat de spijker op z'n kop.

‘Marc is voor mij altijd als een soort god geweest. Ik aanbad hem.’ Ik aarzel of ik door moet gaan. Ik kijk Marc lang aan. ‘Maar hij heeft me gewoon zo teleurgesteld.’

‘Wat vind je hiervan Marc?’ Saskia richt haar aandacht weer op hem. Hij zit al de hele sessie wat te wiebelen op zijn stoel.

‘In voor en tegenspoed, weet je nog Eva?’ Marc krijgt tranen in zijn ogen. ‘Jarenlang stond ik voor je klaar, en nu ik in de shit zit, wat zeg ik, helemaal naar de klote ben, stel ik jou teleur? Hoe durf je! Het spijt me dat het niet altijd rozengeur en maneschijn kan zijn, maar zo is het leven Eva! Maar goed, jij bent natuurlijk niet anders gewend thuis, bij jou werd er toch niet gepraat. Als er een probleem was, werd hier snel een oplossing voor bedacht. En nu doe jij precies hetzelfde.’

Saskia kijkt me onderzoekend aan, het onderwerp ‘familie van Eva’ hebben we nog nooit behandeld.

‘Hou Teddy erbuiten, alsjeblieft zeg. Jij wilde toch een groot gezin of niet soms? En je weet hoe erg ik het haat als je over mijn familie begint, dus hou erover op.’

‘Misschien is het een goed idee om het hier wel over te hebben Eva’, zegt Saskia, ‘ik denk dat we hier een patroon kunnen ontdekken.’

Een patroon, pff. Ja natuurlijk is er een patroon. En het enige dat ik nooit heb gewild is dat ik op mijn ouders begin te lijken. En precies nu komt Marc met dit verwijt aanzetten. Hoe durft hij.

‘Eef, ik wil je alleen maar wakker schudden. Alsjeblieft, niet meteen kwaad zijn. Dit is hoe ik het voel.’ Ik heb hem niks meer te zeggen. Het verbaast me dat hij me nog zoveel pijn kan doen. Ik dacht dat ik me ervoor had afgesloten sinds ik met John ben.

Saskia komt met het geniale idee om even vijf minuten pauze te nemen.

‘Prima.’

Met weinig moed begin ik aan de zoveelste therapie sessie. Het lijkt altijd wel alsof ik hier, in deze muf ruikende kamer van dit troosteloze pand, er pas echt achter kom hoe Eva zich voelt. Maar nu wordt het tijd om ook eens hard te zijn. Als ik haar ijskoud noem, zie ik dat het haar iets doet. Ik ben benieuwd waar ze nu weer mee aan zal komen. Als ze maar niet over ons seksleven gaat beginnen. Iets gênanter dan dat bestaat er voor een man denk ik niet. Ook in dat opzicht is ons leven uiteraard veranderd. Probeer maar eens zin te krijgen als je hoofd vol zit met boze stemmen die naar je schreeuwen. Knappe vent die dat kan. Toch voel ik dat dit gaat veranderen. Ik voel dat ik stappen maak, zoals Eva dat zegt. Alleen maakt zij die niet. Zij blijft hangen. Ik moet haar shockeren. Maar waarmee? Als ik over haar familie begin, vergeeft ze het me nooit. Of misschien brengt het ons verder. Ik twijfel even, maar doe het toch. Ik zie dat ze schrikt. Shit, dit was een domme zet.

‘Eef, ik wil je alleen maar wakker schudden. Alsjeblieft, niet meteen kwaad zijn. Dit is hoe ik het voel.’ Ik heb nog nooit zoveel verdriet in haar ogen gezien.

Avond 15 juli 2014

‘Ik moet het nog een keer proberen.’ John kijkt me verslagen aan. We zijn nog naakt. Ik kon het hem niet eerder vertellen. Ik voel me laf, maar tegelijkertijd ook hoopvol. De afgelopen weken heb ik veel nagedacht over de twee mannen in mijn leven en ik heb besloten dat ik toch echt een keuze moet maken.

‘Je weet wel die Saskia, die therapeute, die heeft ons een advies gegeven. Ga van elkaar genieten, zei ze. Probeer elkaar terug te vinden op een plek waar je het meest van elkaar hebt gehouden. Nou dat is dus in Maleisië. We hebben ooit samen een verre reis gemaakt.’

John stapt met een ruk uit bed.

‘En dat zeg je nu?! Gewoon nu eventjes tussendoor? Lekker tactvol weer godverdomme, ik dacht dat wij iets echts hadden samen. En wanneer ga je dan?’

Het liefst wil ik al mijn woorden weer terugnemen, maar ik heb een verplichting tegenover mezelf, tegenover Teddy en tegenover Marc. Ik moet dit doen.

‘Je hebt gelijk, ik had je dit eerder moeten vertellen. Ik kon het gewoon niet. Wat wij hebben is voor mij ook echt, maar hoe echt het ook is of was, ik ben dit aan Marc verschuldigd.’

‘Hoezo verschuldigd? Jezus wat ben jij hypocriet. Nu ineens de moraalridder gaan uithangen terwijl je al maanden met mij gaat. En maar klagen over Marc, en nu moet ik zeker begripvol reageren? Nou ik dacht het niet.’

Ik kan maar beter weggaan. Het heeft geen zin om John meer uit te leggen, het is nu al te pijnlijk. Ik wilde hem gewoon nog een keer zien voordat we vertrekken. Afscheid nemen van hem valt me zwaar, maar het is beter zo. Ik kleed me vlug aan terwijl John door de slaapkamer ijsbeert. Als ik de deur uit wil lopen, zeg ik: ‘Ik zal je missen John.’

‘Val dood Eef.’ Met een grote zwaai slaat hij de deur achter me dicht.

Maleisië. Dat moet onze redding worden. Toentertijd heb ik haar overgehaald om te gaan reizen. Ze was niet zo avontuurlijk ingesteld, in haar kindertijd ging ze met haar ouders alleen maar naar de camping. Ik heb met mijn vader de halve wereld gezien. Ik mis hem zo verschrikkelijk, maar de herinneringen aan hem lijken met de dag steeds een beetje minder pijnlijk te worden. Deze reis is niet alleen voor mij en Eva, maar zal voor mij ook een soort eerbetoon aan hem worden. Ik hoor haar boven rommelen in de badkamer. Ze pakt vast weer veel te veel in, maar goed. We gaan tenslotte wel naar de andere kant van de wereld. Haar telefoon gaat en ze neemt op. Ik hoor haar warme stem en voel weer dat ik intens veel van deze vrouw hou. Ze belt vast met haar zus. Eigenlijk vind ik het niks om Teddy zo lang bij Silvia achter te laten, maar een andere optie hebben we niet. Ze heeft zelf drie kinderen opgevoed dus nog zo’n lief kleintje erbij lukt haar wel, daar ben ik van overtuigd. Ze is zelfs Teddy’s peettante. Maar ik zie er wel tegenop om mijn dochter zo lang te moeten missen.

‘Hey zus, ik bel je nog even om de laatste dingetjes te bespreken.’ Terwijl ik de zonnebrandcrème en haarlak in mijn toilettas stop, hou ik mijn telefoon tussen mijn oor en schouder geklemd. Zal ik ook nog een extra fles shampoo meenemen?

‘We komen Teddy donderdagochtend heel vroeg bij je brengen want we vliegen ‘s middags. Is dat oké voor jou?’ Op dit soort momenten ben ik weer intens blij met mijn zus. Door onze jeugd hebben we een heel sterke band gekregen, maar ik heb haar niets verteld over John. Ik weet eigenlijk niet waarom want we delen normaal gesproken alles. Misschien ben ik gewoon te bang voor haar oordeel. Vooral omdat onze vader het met de huwelijksgeloften ook niet zo nauw nam.

‘Alvast heel erg bedankt hiervoor hé. Ik ben blij dat Teddy lekker bij jou kan spelen met haar neefjes en nichtje. Voor haar is deze omgeving ook niet goed, dat voelt zo’n ukkie toch ook gewoon.’ Ineens voel ik me weer vreselijk schuldig. Van jongs af aan heb ik mezelf voorgenomen om mijn kinderen later wel die zorgeloze jeugd te geven waar mijn zus en ik vroeger zo naar verlangde. En moet je ons gezin nu eens zien, ik walg van mijn eigen gedrag. Een vlaag van misselijkheid overvalt me. Ik vraag me af of het ooit nog goed kan komen tussen Marc en mij. Ik wil het in ieder geval nog wel proberen. Deze continue innerlijke strijd maakt me knettergek. Door de laatste vreselijke, donkere jaren zou ik bijna

vergeten dat we het ooit geweldig leuk hebben gehad samen. Dat moet toch nog ergens in ons zitten? Afscheid nemen van John was pijnlijk, maar het moest gewoon gebeuren. Met hem in mijn achterhoofd kan ik mijn relatie met Marc geen eerlijke kans geven. Ik neem me voor om echt te gaan genieten van deze reis en Marc voorzichtig weer toe te laten.

Ochtend 17 juli 2014

'Heb je alles Eef?' Ik sta stijf van de spanning. Reizen gaf me altijd al een kick maar zo nerveus als ik nu ben, ben ik nog nooit geweest. Misschien komt het omdat ik de laatste paar dagen die troep niet meer slik, alle emoties denderen keihard bij me binnen. Ik wil gewoon niet onder invloed van die verdovende medicijnen zijn tijdens deze reis. Ik wil alles echt meemaken en voelen. Blijdschap en verdriet. Er bestaat geen andere manier meer voor mij. Als we terugkomen vertel ik Eva dat ik er vanaf ben. Als ik dat nu zou zeggen, dan breng ik de hele trip in gevaar.

'Ik geloof van wel. Kun jij nog een keer checken of we genoeg luiers voor Teddy hebben ingepakt? Ik wil niet dat Sil die straks zelf moet gaan bijhalen.' Ik werp een blik op de uitpuilende luiertas en kijk Eva aan. We glimlachen allebei.

'Dat lijkt me wel.' Ik knipoog naar haar. Voor het eerst in jaren delen we weer een intiem moment, en dat voelt fijn. Ik merk dat ik ontzettend hoopvol ben, maar bespeur bij Eva nog veel terughoudendheid. Ze kan blijkbaar gedachten lezen.

'Marc, ik doe echt mijn best, maar ik heb veel tijd nodig om alles weer op een rijtje te krijgen. Ik hoop dat je me die tijd en ruimte kan geven. Het is moeilijk voor mij om 'normaal' te doen.' Ze beweegt met haar middel- en wijsvingers van boven naar beneden.

'Dat weet ik, en dat zal ik respecteren.'

Ze knikt naar me en bedankt me.

Als we alle bagage en Teddy in de auto hebben gezet, rijden we weg. Ik zet de autoradio aan om de stilte te vullen. Bij het afzetten van Teddy huilen de dames. Ik heb lange tijd niet van Teddy kunnen genieten, maar dit aandoenlijke beeld van moeder en dochter raakt me heel diep. Jezus, straks moet ik zelf ook nog janken. Niet te emotioneel worden nu, anders heeft Eva zo door dat ik geen antidepressiva meer slik. Ik hou me groot terwijl ik Teddy knuffel en aan Silvia overhandig.

'Dag kleine meid, papa en mama zijn snel weer terug hoor.'

Ik ga het echt doen. De ochtend gaat als een waas aan me voorbij. Marc doet heel erg z'n best om leuk te doen en dat waardeer ik echt, maar ik kan dat nog niet zo goed. Gelukkig accepteert hij dat. Hij lijkt in een goed humeur. Het afscheid van Teddy valt me zwaar, maar ik weet dat ze in goede handen is bij mijn zus. Ik kan me nu volledig op ons focussen. We kletsen een beetje onderweg naar Schiphol en eenmaal aangekomen parkeren we onze auto in de sectie 'lang parkeren'.

'Beetje laat misschien, maar jij hebt de paspoorten bij je toch?'

'Yes, die heb ik Marc.'

'Okidoki, here we go.'

Jolige Marc. Het moet niet gekker worden. De rij voor de incheckbalie is lang, maar het irriteert me niet. Ik heb veel moeite gedaan om überhaupt vrij te krijgen op de zaak, na uiteraard een ellenlange discussie met mijn leidinggevende, dus ga ik me om dat soort kleinigheden niet druk maken. Het is druk op Schiphol. Ik zie veel vrolijke mensen, vakantiegangers. We zitten per slot van rekening middenin het hoogseizoen. Geen gunstige en ook zeker geen voordelige periode om op vakantie te gaan, maar goed. Hoe eerder, hoe

beter, had Saskia gezegd. Ineens staat mijn hart stil. John. Hij staat me aan te kijken vanachter de grote ramen van de vertrekhal.

‘Wat is er?’ Marc heeft mijn reactie opgemerkt. Snel draai ik me weg van het raam en kijk Marc recht aan.

‘Ik dacht heel even dat mijn oplader nog thuis in het stopcontact zat. Maar kijk, hier is ie.’ Ik haal de oplader tevoorschijn. Als ik me voorzichtig nog eens omdraai naar het raam, is John nergens meer te bekennen.

Pas als we eenmaal door de douane zijn, kan ik weer opgelucht ademhalen. Hier kunnen we John niet meer tegenkomen. Nu kan er niets meer misgaan. We kopen wat prullaria in de tax free shops, eten een broodje, gedragen ons zoals iedereen die hier rondloopt. We lijken een doodgewoon, gelukkig stel. Over een half uurtje mogen we boarden en Marc stelt voor om alvast naar de gate te gaan.

De immense drukte op Schiphol geeft me plotseling de zenuwen. Maandenlang al kom ik amper buiten en nu sta ik hier, op de drukste plek van het land, te wachten tot ik het vliegtuig in mag. Ik zal blij zijn als we eenmaal zitten. Ik heb het gevoel alsof iedereen me aankijkt en ik schrik op van elk onverwacht geluid. Misschien had ik toch beter een paar van die pillen kunnen inpakken. Even volhouden nu, kom op. Het zweet druppelt over mijn slapen.

‘Het is hier ook zo godvergeten heet’, zeg ik als Eef vraagt of het wel gaat. ‘Al die mensen, het is even erg veel voor me.’

Aarzelend beweegt Eva zich naar me toe en wrijft over mijn rug.

‘Probeer maar rustig te blijven ademhalen. En hier, neem een slokje water. Don’t worry, we zijn er zo doorheen.’

Don’t worry. Geen zorgen. Woorden die ik vaak heb gehoord de afgelopen tijd. Maar nu probeer ik ze echt te geloven. Ze heeft gelijk, de rij schiet op en voor ik het weet zitten we. Zij die mij gerust stelt, het zou eigenlijk andersom moeten zijn. Zo is het ook altijd geweest. Ik knijp haar in haar arm en vraag: ‘Ben je zenuwachtig?’

‘Een beetje. Maar dat heb ik altijd met vliegen. Ik weet wel dat het de meest veilige manier van transporteren is,’

‘Op een lift na dan’ onderbreek ik haar.

‘Oh ja joh? Ja, dat klinkt eigenlijk wel logisch, grappig zeg.’

Het doet me goed als ik haar iets kan vertellen dat ze nog niet weet.

‘Maar het blijft altijd spannend.’

Ik aarzel om mijn arm om haar heen te slaan, maar ik besluit het toch te doen. Ze accepteert mijn arm. ‘Bonnie en Clyde toch, wij overleven altijd alles.’ Glimlachend kijken we naar elkaar terwijl de vliegtuigdeuren sluiten.

‘Good afternoon passengers here is your captain speaking. Welcome aboard on flight MH17 to Kuala Lumpur. We’re very happy to have you as our passengers on Malaysia Airlines and will make sure to make your flight as pleasant as possible. Cabin crew, please take your seats for take-off.’